

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 210.

Tredie Session.

61de Møde.

Firsdagen den 21de Januar.

(Forts.)

Spændet (fortsat): Bliver nu en saadan Enke eller Enkemand sidende i uskiftet Bo, saa bliver hun eller han enten saaledes sidende til sin Død, og saa skiftes der paa eensgang efter begge Ægtefæller og gjøres da ogsaa Rede og Rigtighed for Arveafgifterne, eller hun eller han skifter før sin Død med sine Arvinger ved Hjælp af Skifteretten, og saa skal Skifteretten gjøre Rigtighed for Arveafgifterne. Der er imidlertid et Tilfælde, som ikke omtales, naar navnlig Enken eller Enkemanden før sin Død skifter med de myndige Arvinger uden Skifterettens Hjælp; hvorledes der saa skal forholdes med Arveafgifterne, tales der ikke om, og jeg er temmelig vis paa, at der i mange Tilfælde slet ingen Afgifter betales. Jeg tilskrev derom i forrige Aar Finanzministeren, og jeg modtog under 10de December en Skrivelse, hvormed fulgte en Erklæring, han havde indhentet fra Generaldecisoren for det directe Skattevæsen, hvori det erkjendtes, at der ikke i dette Tilfælde sørges og ikke kunde sørges nogen Control med Arveafgifternes Erlægelse. Ministeren lovede, at han vilde tage under Overveielse, hvad der kunde gjøres for at sikke Statskassen i denne Henseende; men jeg tror ikke, at der kan træffes nogen tilstrækkelig Forholdsregel uden ved en ny Lov. Med de to mindre betydelige Afgifter, men som dog undertiden erlægges, nemlig Forløvspengene og Sjette- og Tiendepengene, sørges der slet ingen Control i alle de Tilfælde, hvor Boerne ikke behandles ved Skifteretten; jeg kender ikke saa nøie Forholdene udenfor Kjøbenhavn, men her i Kjøbenhavn har jeg i min Embedsstilling, baade som Medlem

af Skiftecommissionen og i 14 Aar som Kongens Foged, havt Meget dermed at gjøre, og saavidt jeg veed, betales disse Afgifter slet ikke, naar Boerne ikke behandles af den ordinære Skifteret. Forløvspengene ere vel ikke nogen meget betydelig Afgift, men det, som indkommer her i Kjøbenhavn af de Boer, der behandles af Skifteretten, er dog omtrent 300 Rbd. aarlig efter et Middeltal; de falde imidlertid meget uforholdsmæssigt; thi for de større Arveparter er det jo ingen Ting, f. Ex. naar En arver 10,000 Rbd., at han da skal svare 1 Rbd. i Afgift, men naar han kun arver 10 Rbd., er det temmelig betydeligt. Jeg har kjendt saadanne Tilfælde, at Forløvspenge i et Bo have udgjort henved 70 Rbd., og i andre Boer have de vel ikke udgjort saa meget, men dog en betydelig Deel af Boets Beholdning. Naar der her i Byen dør en Tjenestekarl eller en Tjenestepige, som har 100 Rbd. i Sparekassen og en 10 eller 12 fattige Søfænde, som boe udenfor Byen, saa skal hver af disse svare 1 Rbd. af sin Arvelod, og det forekommer mig at være uforholdsmæssig meget. Jeg skal ved denne Leilighed gjøre opmærksom paa et Rentekammercircularre af 11te Decbr. 1847, der bestemmer, at i saadanne Tilfælde, hvor alene udenlandske Arvinger kunne gjøre Fordring paa en her i Landet falden Arv, skal Skifteforvalteren paasee, at Arvingerne enten forsyne sig med en antagelig, ikke alene her i Landet, men i Skiftejurisdictionen bosiddende Mandatar, som kan være ansvarlig for Afgiftens Berigtigelse, eller stille Sikkerhed for den, og naar de ikke gjøre det, skal Skifteforvalteren holde Boet under Forsøgling, indtil Arvingerne efterkomme det, som er foreskrevet. Dette Circularre er ligefrem i Strid med danske Lovs 5—2—16, som siger: at naar Arvingerne ere myndige og tilstede —